

G'bye, mates!

Θα μας λείψει η Αυστραλία, όχι μόνο για τα τοπία της,
αλλά και για τους καλούς φίλους που μας χάρισε. Έδωπνες και μπ...

ΣΑΣ γράφω από ένα όμορφο σπίτι γεμάτο βιβλία αρχαίων φιλοσόφων, φωτογραφίες ορεινών χωριών της Πελοποννήσου και DVD με ελληνικές ταινίες. Για μεσημεριανό είχαμε γιουβετσάκι στην ελληνική συνοικία Μάρικβιλ, στο δρόμο ακούγαμε το ελληνόφωνο πρόγραμματου SBS και για δεπίνο μας φιλεψαν λεμονάτη κοτόσουπα. Είμαστε στο μακρινό ζήντνεϊ, από τη σπιγμή ήδη ως που μας αγκάλιασε η ελληνική κοινότητα εδώ, είναι σαν να έχουμε γυρίσει πίσω. Πίσω στην παλιά Ελλάδα, μάλιστα, μιας και οι ομογενείς μας εδώ ζουν πιο πατροπαράδοτα απ' ό, πιεμείς.

Με ζεστή, ελληνικότατη φιλοξενία ολοκληρώνεται το ταξίδιωτικό μας έπος στην Αυστραλία. 16.000 χλμ. σε δυόμισι μήνες! Χθες ο βράδυ, όταν σκαρφαλώσαμε στη Harbour Bridge και είδαμε από ψηλά το Σίντνεϊ να λαμποκοπά μέσα στην νύχτα, αισθάνθηκα ότι η down under ήπειρος τελειώνει κάπου εδώ για εμάς. Με κάποια πρώιμη νοσταλγία, όχι μόνο για τις εικόνες που μας χάρισε η χώρα, αλλά και για τις ανθρώπινες ιστορίες που στριμώξαμε βαθιά στις αποσκευές μας. Ελλήνων, κυρίως, αλλά και Αυστραλών που διαφέρουν από τη μάζα...

09.05.2009, HARBOUR BRIDGE ΣΙΝΤΝΕΪ, GPS: 33°51'.13.53» S, 151.12'.31.61» E ΑΚΗΣΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ A.I., BOYNA NETΟΥ —

01 Ειρηνική διαδίπλωση στη Μελβούρνη υπέρ της απελευθέρωσης της Βιρμανίας (Μιανμάρ) από τη στρατιωτική κούντα.
02 Ο Θέμης Καλλίδης είναι ο φωνής της Ελλάδας στο SBS της Αυστραλίας.

Αυστραλοί και Αυστραλοί...

Ταξιδεύοντας προς το Χέρβεϊ Μπέι για να πάρουμε το φέρι προς το νησί Φρέιζερ, περνάμε από ένα ανάγλυφο, καταπράσινο τοπίο κάτω από πυκνά σύννεφα που απρόβλεπτα φέρνουν τοπικές καταιγίδες. Το Κουίνσλαντ είναι τροπικό και φιλόξενο, όμως έχουμε μια ψυχολογία «άντε να τελειώνουμε», μιας και η διαδρομή μπροστά μας μοιάζει με παιδική χαρά: καλοί δρόμοι, πολύτουρισμός και θέρετρα παντού. Είμαστε στο νοτιότερο άκρο του Great Barrier Reef, του μεγαλύτερου κοραλλιογενούς υφάλου του πλανήτη, όμως δεν έχουμε την ευκαιρία να βουτήσουμε με μπουκάλα. Ο καιρός δε λέει...

Σε ένα θέρετρο με το πρωτότυπο όνομα «πόλη του 1770» (από τη χρονολογία που έφτασε εκεί ο Κάπτεν Κουκ) ένα ζευγάρι Αυστραλών μας φιλοξενεί. Περνάμε μια όμορφη βραδιά παρέα, συνοδεία κόκκινου Syrah made in Australia. Πρώτη φορά μας ανέγουν Αυστραλοί το σπίτι τους, «Στο Κουίνσλαντ έτσι είμαστε. Όσο πηγαίνετε πιο νότια, τόσο οι άνθρωποι γίνονται πιο ψυχροί» μας λέει ο Γκέβιν, με το Discovery2 και τη δεξιοτύμονταν Traction Avant, τη μεγάλη του αγάπη.

Το κρατίσσαμε αυτό. Στη διαδρομή προς το Σίντνεϊ, η εμφάνιση του αριστερού μονου Discovery προκαλεί την περιέργεια και ενίστε το θαυμασμό των ντόπιων, ειδικά όταν τους λέμε ότι το έχουμε φέρει από την Ελλάδα. Πιο πολύ, βέβαια, τους κάνει εντύπωση το ότι διασύναμε το outback, παρά το ότι έχουμε κάνει Αφρική, Μ. Ανατολή και Ασία. Δε φτάνει ο νους τους μέχρι εκεί. Ξέρετε γιατί; Μπορεί ο Αυστραλία να είναι μια ακανής χώρα με διαστάσεις πεπίρου, όμως το 80% του πληθυσμού ζει ανάμεσα στο Μπρίσμπεϊν και στη Μελβούρνη. Γ' αυτούς τους ανθρώπους, η ενδοχώρα είναι κάτι απίστο - οι περισσότεροι δεν έχουν ταξιδέψει πέρα από τον Pacific Highway. Φανταστείτε τώρα δύο τυπάκια από την Ελλάδα να μιλούν για το Ιράν, το Πακιστάν ή το Κονγκό σε ανθρώπους που μία φορά πάγαν στο Φρέιζερ, και έχουν να το λένε μια ζωή. Ιστορίες για αγρίους! Δεν εννοώ ότι οι Αυστραλοί δεν έχουν πειρέργεια να μάθουν. Έχουν, και με το παραπάνω. Σαν μικρά παιδιά. Μόνο που κλείνουν κάθε συζήτηση μαζί μας κάπως έτσι: «Υπάρχει πιο όμορφη χώρα από την Αυστραλία;».

Περιεργος λαδό... Έχουν μηδέν ιστορία, αλλά είναι υπερήφανοι όσο ελάχιστοι άλλοι. «Πήραμε αυτό το χωράφι και φτάξαμε την καλύτερη χώρα του κόσμου» θα σου πει κάποιος, και αν το δεις απλοϊκά, δεν έχει άδικο. Πού αλλού θα βρεις τόση οργάνωση, καθαριότητα, ευνομία και βιοτικό επίπεδο; Όλα λειτουργούν ρολόι. Μια κοινωνία ISO! Βέβαια, εμείς δε διστάζουμε να τους προσγειώνουμε κάποιες φορές: «Καλά είναι», τους λέμε, «αλλά λίγο βαρετά. Δεν έχει βάθος, πολιτισμό και ψυχή η ζωή εδώ». Μας κοιτούν αποσβολώμενοι, αλλά μπορούν να διαφωνήσουν; Το Μπρίσμπεϊν, για παράδειγμα, είναι μια μεγαλούπολη 2 εκατομμυρίων ψυχών με θαυμάσιο κλίμα. Την ημέρα σφύζει από ζωή. Στο σύρουπο έχουν μείνει κάποιοι έξω για αθλοπαίδιες (τζόγκινγκ, ποδόλατο, ράγκμπι) - άλλη τρέλα αυτή με τα σπόρ. Καθημερινά, αν θελήσεις να δειπνήσεις έξω, θα βρεις μόνο τουρίστες. Λες και είσαι στην Αγγλία. «Το αγγλοσαξονικό δε φεύγει από το DNA τους» μας λέει σοφά ο φίλος Δημήτρης, που μένει εδώ και ενάμισι χρόνο στο Κουίνσλαντ, έπειτα από μία δεκαετία στη Σκοτία. Μα πού πάει η ενέργεια αυτών των ανθρώπων; Εργάζονται με χαλαρούς ρυθμούς σε ιδανικές συνθήκες, κι όμως το βράδυ κρύβονται στα σπίτια τους. Ήσυχα, τάξη και ασφάλεια. Αν αυτό είναι που ζητάς στη ζωή σου, πρόκειται για την τέλεια χώρα για να ζήσεις. Αν έχεις ανοσυχίες φιλοσοφικές, πολιτικές, καλλιτεχνικές, άστοι το καλύτερα. Εδώ πρέπει να ακολουθεύεται το ρεύμα. Λίγον να ξεφύγεις, υπάρχει ένας παράδειγμα; Είμαστε στο Μπάιρον Μπέι, στο ανατολικότερο ακρωτήρι της χώρας, στο φάρο ένας έφοβος αφίνει το περιφραγμένο μονοπάτι και αρχίζει να σκαρφαλώνει στα βράχια. Κάποια γυναίκα τον εντοπίζει και ξέρετε τι κάνει; Τηλεφωνεί στην αστυνομία! Το κάνουν με το παραμύτριο οι Αυστραλοί... Καταφένουν περιπολικά, ειδική μονάδα διάσωσης, ασθενοφόρα, ολόκληρη επιχείρηση. Τρελάθηκα. Σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, κανένας δε θα έδινε σημασία. Ρωτάω τον αστυνομικό τι θα του κάνουν, και μου λέει με στόμφο: «Θα του ρίξουμε πρόστιμο». Γιατί; «Διότι θέτει τον εαυτό του σε κίνδυνο! Να το το κράτος-πατέρούλης. Ο μεγάλος αδερφός! Κιόμως, να που είκαν δίκιο: Ονεαρός μάλλον πήγαινε να αυτοκτονήσει. Τον περιμάζειν, τον συμβούλεψαν και τον έβαλαν στο ασθενοφόρο. Από εκείνη τη στιγμή κατάλαβα. Όποιος ξεφύγει από το μονοπάτι των πολλών εδώ κάποιο πρόβλημα έχει.

Η Άλλη Αυστραλία
Η Αυστραλία είναι δημοκρατική χώρα, όμως, δε διοτάζει να περάσει νόμους περιοριστικούς των στοματικών ελευθεριών, στο βωμό «της πουσίας, της τάξης και της ασφάλειας» - τις σημαντικότερες αρετές για τους Αυστραλούς μετά το χρήμα.

Πρόστιμο 100 δολαρίων προβλέπεται στο Κουίνσλαντ, αν σε πάσσουν να πίνεις απλού στο δρόμο, κι ας μην είσαι μεθυσμένος!
Τώρα συντπείται νόμος που θα απαγορεύει στους πολίτες να περπατούν στο δρόμο υπό την επίreia απλού.
20.000 δολαρία πρόστιμο σε ιδιοκτήτη πίμπου που όρμησε και δάγκωσε μέχρι θανάτου το σκυλάκι μιας κυρίας...
Κόμερς στον αυτοκινητόδρομο (safe-T-cam) καταγράφουν τη μέση ωραία του ταξιδιού και ελέγχουν αν οι οδηγοί φορητήν κινούνται πέρα από τα επιτρεπόμενα χρονικά περιθώρια.
Ένωμερικό έντυπο κατά των ναρκωτικών, και μάλιστα στα επίπλωκα, περιλαμβάνει τις αρκετούς νομοσειδίες για κάθε ουσία.
Στην Αυστραλία ο τραπεζικός πογιαριασμός δεν είναι απόρρητο.
Επιτρέπεται ο παρακολούθηση πλευρωνικών συνομιλιών.
Στη N. N. Ουαλία, με νόμο που ψηφίστηκε το Μάρτιο, η στονομία έχει το δικαίωμα να τριπλάσιεται στην ίδια χωρίς ένταλμα.
Όταν η στονομία συλλαμβάνει κάποιον ύποπτο, η φωτογραφία του κυκλοφορεί την επομένη στις εφημερίδες.
Η στονομία ενθαρρύνει τους πολίτες να αναφέρουν οποιαδήποτε «κινέργη» συμπεριφορά, οκτώ και αν δε συνιστά έγκλημα.

“Όμορφη χώρα, ιδανική για άνετη ζωή, αλλά κάπως αποστειρωμένη για τα γούστα μας.”

Μια σπάνια περίπτωση εναλλακτικού Αυστραλού είναι ο Ντέιλ. Τον γνωρίσαμε πέρυσι στο Πακιστάν, και του κάνουμε έκπληξη πηγαίνοντας απρόσκλητο στο σπίτι του στο Νιούκασλ, μια βιομηχανική πόλη 170 χλμ. βόρεια του Σίντνεϊ. Απίστευτη π χαρά του όταν μας αντικρίζει: «Συνδέστε τις δύο ζωές μου τώρα που φτάσατε μέχρι εδώ» μας λέει πριν μας βάλει στο σπίτι του. Πρώτην ξεναγός, ιστοριοδίφης και ταξιδιώτης αληθινός, ο Ντέιλ δουλεύει εποχιακά, και τον υπόλοιπο χρόνο πάίρνει επίδομα αινεργίας. Με 500 ευρώ το μήνα, διατηρεί το ιδιόκτητο σπίτι του και βάζει και σπίνη ακρό για το επόμενο ταξίδι του. Οι γείτονες δεν τον βλέπουν με καλό μάτι, προφανώς. Είναι ένας τεμπέλης γ' αυτούς, που έχει βρει τον τρόπο να περιγελά το σύστημα. Ζει σπαρτιάτικα. Δεν έχει δάνεια στο κεφάλι του, ούτε θέλει να κάνει περιουσία. Θέλει απλώς να ταξιδεύει, και το καταφέρνει, παρ' ότι φτωχός. Τον θαυμάζουμε για την πρεμία και τη φιλοσοφική του διάθεση. Μαζί του περνάμε και την εθνική γιορτή των Αυστραλών, την ημέρα των ANZAC. Είναι η επέτειος από τη μάχη της Καλλίπολης στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε που στρατεύματα από την Αυστραλία και τη Ν. Ζηλανδία παρατάχθηκαν για πρώτη φορά δίπλα στους συμμάχους. Μπορεί να είχαν αποδεκατιστεί εκεί τα Αυστραλάκια από τους Τούρκους, όμως η μάχη της Καλλίπολης ήταν το γεγονός που κάρισε εθνική συνέίδηση στην νεογέννητη -τότε- χώρα. Στις 25 Απριλίου οι Αυστραλοί βγαίνουν για μπίρες, πικ νικ και 2up, το απαγορευμένο παιχνίδι «κορόνα-γράμματα», που επιτρέπεται μόνο εκείνη τη μέρα. «Ma, γιατί γιορτάζετε μια τέτοια συντριβή;» ρωτάω τον Ντέιλ με ένα ποτήρι Coors στο χέρι. «Αυτό δεν το έχω καταλάβει ούτε εγώ» μου λέει. «Η χώρα αυτή ψάχνει ακόμη να βρει το δρόμο της.»

Ένας άνθρωπος που θέλαμε να μάθουμε πώς βλέπει την ίδια του τη χώρα είναι ο Ρόμπο, που μόλις έχει γυρίσει στη Βικτόρια, έπειτα από δύσμισι χρόνια πάνω στη μηχανή του. Καθότι έχουμε συναντηθεί αρκετές φορές σε Μοζαρβίκη, Αιθιοπία, Καμπότζη και Ινδονησία, κάνουμε έναν κύκλο 700 χλμ. βορειοανατολικά της Μελβούρνης για να τον βρούμε στο σπίτι του, μαζί με την οικογένειά του. Πώς αισθάνεται ένας ταξιδιώτης που έφαγε με το κουτάλι Αφρική και Ασία πάσω στο αγροτόπιτο όπου μεγάλωσε; Εκεί σκέφτηκα ότι όλοι οι Αυστραλοί, είτε ζουν στο Σίντνεϊ είτε σε ένα χωριό σαν το Σπιντ, αισθάνονται πολύ μόνοι. Να γιατί φτιάχνουν λέσχες, ιδρύματα και μασονικές στοές παντού...

Των Ελλήνων οι κοινότητες...

Έχοντας γευτεί απόφια ελληνική φιλοξενία από καινούργιους φίλους στο Μπρίσμπεϊν, θέλουμε να δούμε πώς θα μας υποδεχτούν οι Έλλινες στο Σίντνεϊ και στη Μελβούρνη, τις μεγαλύτερες ελληνικές πόλεις μετά την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Στη Μελβούρνη πηγαίνουμε γιγκόντι. Περιφερόμενοι στην οδό Λονστέιλ -ένα τετράγωνο με ελληνικά καταστήματα στο κέντρο- και στο 'Όκλεϊ, την κατ' εξοχήν γειτονιά των Ελλήνων, κανείς, φυσικά, δε μας δίνει ομασία. Μέχρι που πάνουμε εμείς συζήτηση με ομογενείς: με την αρχόντισσα Σαλονικιά, τον μπακάλι από τα Κατεχόμενα, τον κρεοπώλη από τη Σπάρτη, τον ταβερνάρη από την Αθήνα... Όλοι τους καμαρώνουν βλέποντας το Discovery με την ελληνική ομασία στα κατατόπια τους. Σιγά σιγά μας ανοίγουν τις καρδιές τους, και οι προσωπικές τους ιστορίες θα μπορούσαν να γεμίσουν ολόκληρο βιβλίο. Φεύγουμε από τη Μελβούρνη με ουζάκια και σιροπιαστά στις αποσκευές μας και επιστρέφουμε στο Σίντνεϊ. Εδώ οι ομογενείς μας επιφύλασσουν υποδοχή πρώων. Έχουν στίσει γιορτές για χάρη μας, μας έβγαλαν σε εφημερίδες και ραδιόφωνα και μας άνοιξαν τα σπίτια τους. «Μας φέρατε φρέσκο αέρα» να μας λένε. Σύντομα, για την ελληνική παροικία γινόμαστε «οι Μακεδόνες που κάνουν το γύρο του κόσμου». Παρεμπιπόντως, το μακεδονικό ζήτημα εδώ τους καίει πολύ, μιας και η άλλη πλευρά έχει κερδίσει το παιχνίδι της προπαγάνδας. Ήθελαν να ακούσουν με θέρμη για άλλους λαούς αλλά και για το πώς βλέπουμε τους διοικούς. Πώς το υπουργείο;

Παράτολμο το να περιγράψεις τους Έλληνες της Αυστραλίας. Είναι τόσο πολλοί και διαφορετικοί μεταξύ τους, όσο και πώσα στην Ελλάδα. Οι περισσότεροι παραμένουν πεισματικά πατριώτες και πονάνε όταν τα παιδιά τους τους μιλούν μόνο αγγλικά. Μετανίωνουν κάποιοι όταν στα πρώτα τους χρόνια, μεταπολεμικά, τα μεγάλωναν σαν Αυστραλούς. Δεν το έκαναν επειδή δεν αγαπούσαν την Ελλάδα, αλλά για να μπν αντιμετωπίζονται ως πολίτες β' κατηγορίας. Ναι, πριν από σαράντα χρόνια οι Έλληνες, οι Ιταλοί, οι Σέρβοι ήταν παιδιά καταφέρνει, παρ' ότι φτωχός. Τον θαυμάζουμε για την πρεμία και τη φιλοσοφική του διάθεση. Μαζί του περνάμε και την εθνική γιορτή των Αυστραλών, την ημέρα των ANZAC. Είναι η επέτειος από τη μάχη της Καλλίπολης στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε που στρατεύματα από την Αυστραλία και τη Ν. Ζηλανδία παρατάχθηκαν για πρώτη φορά δίπλα στους συμμάχους. Μπορεί να είχαν αποδεκατιστεί εκεί τα Αυστραλάκια από τους Τούρκους, όμως η μάχη της Καλλίπολης ήταν το γεγονός που κάρισε εθνική συνέίδηση στην νεογέννητη -τότε- χώρα. Στις 25 Απριλίου οι Αυστραλοί βγαίνουν για μπίρες, πικ νικ και 2up, το απαγορευμένο παιχνίδι «κορόνα-γράμματα», που επιτρέπεται μόνο εκείνη τη μέρα. «Ma, γιατί γιορτάζετε μια τέτοια συντριβή?» ρωτάω τον Ντέιλ με ένα ποτήρι Coors στο χέρι. «Αυτό δεν το έχω καταλάβει ούτε εγώ» μου λέει. «Η χώρα αυτή ψάχνει ακόμη να βρει το δρόμο της.»

Ένας άνθρωπος που θέλαμε να μάθουμε πώς βλέπει την ίδια του τη χώρα είναι ο Ρόμπο, που μόλις έχει γυρίσει στη Βικτόρια, έπειτα από δύσμισι χρόνια πάνω στη μηχανή του. Καθότι έχουμε συναντηθεί αρκετές φορές σε Μοζαρβίκη, Αιθιοπία, Καμπότζη και Ινδονησία, κάνουμε έναν κύκλο 700 χλμ. βορειοανατολικά της Μελβούρνης για να τον βρούμε στο σπίτι του, μαζί με την οικογένειά του. Πώς αισθάνεται ένας ταξιδιώτης που έφαγε με το κουτάλι Αφρική και Ασία πάσω στο αγροτόπιτο όπου μεγάλωσε; Εκεί σκέφτηκα ότι όλοι οι Αυστραλοί, είτε ζουν στο Σίντνεϊ είτε σε ένα χωριό σαν το Σπιντ, αισθάνονται πολύ μόνοι. Να γιατί φτιάχνουν λέσχες, ιδρύματα και μασονικές στοές παντού...

FAQ

ΝΤΙΖΕ: 1.04-1.26 AUD ΦΕΡΙ ΠΡΟΣ ΝΗΣΙ ΦΡΕΙΖΕΡ: 150 AUD, ΤΑΝΤΕΜ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΤΩΣΗ: 280 AUD ΣΚΑΡΦΑΛΟΜΑ ΣΤΗ HARBOUR BRIDGE: 189 AUD, ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΣΙΝΤΝΕΪ-ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ: 4.000AUD (+1.150 USD ΕΞΟΔΑ ΕΚΤΕΛΩΝΙΕΜΟΥ ΗΠΑ)

ΙΣΟΤΙΜΙΑ: 1 ΕΥΡΩ=1,84 ΔΟΛΑΡΙΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ (AUD)

INFO: Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com

9/4/2009 **Ροκχάμπον, 105.728 χιλ.**:
Οδηγούμε θηριώδες Mack 600 ίππων, που ρυμουλκεί οπόκληρα road-train μήκους 55 μ!

10/4/2009 **Άγκυρας Γουότερ, 105.991 χιλ.**:
Οδηγούμε τη Citroen Traction Avant του '54, που ανήκει στον Αυστραλό που μας φίλοι έδωσαν.

11/4/2009 **Χέρβι Μπέι, 106.249 χιλ.**:
Εδώ είναι και η βάση του Βίκ Χίσπολ, ενός άθιστου κυνηγού καρχαριών.

12-13/4/2009 **Νίος Φρέζερ, 106.429 χιλ.**:

Απέλευθωση σε οδύπηγα σε πακινό άμμο, χάστο μετανιώνοντας την πρώτη μέρα της στην παραλία της Καλλίπολης.

14/4/2009 **Τιάρο, 106.563 χιλ.**:

Επιπέδους, πίλιοι! Μένουμε σε κοινόποιο δωρεάν κάμπινγκ παρέα με συνταξιούχους που αποδύναμε το bush tracking, έτοιμοι να σκαρφαλώνει στη βράχια.

15-17/4/2009 **Μηρόπονε, 106.856 χιλ.**:

Δύο κανούριοι φίλοι, ο Δημήτρης και ο

Μακρίνης, που μας ακολουθούν από το Ίντερνετ, μας φίλοινες από την Αργεντινή.

18/4/2009 **Ναρόνγκα, 106.902 χιλ.**:

Ορθόδοξο Πάσχα με τίτλους και αργάκι

19-20/4/2009 **Μηρόπονε, 107.004 χιλ.**:

Εποκευμόζουμε το σπασμένο αμφατέρ και την πίσω πόρτα που έκαψε μπλοκάρε.

21/4/2009 **Σίντνεϊ, 107.539 χιλ.**:

Στο φάρο του Μηρόπονε Μηρέ ένας έφρος στην παραλία της Αργεντινής.

1/5/2009 **Μελβούρνη, 109.356 χιλ.**:

Τώρα Ελλήνων... πιο κοινόπατα στην παραλία της Οκλεϊ.

2/5/2009 **Μηρόπονε, 109.856 χιλ.**:

Μας συνεπάρνει η Μελβούρνη με την πολυποιητισμικότητά της. Μουσικό απομπάνουμε για βραδινό στο άμφιρο

3/5/2009 **Σίντνεϊ, 110.218 χιλ.**:

Η εθνική οδός Σταρ, πάνω στην Σεμπάρια...